WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

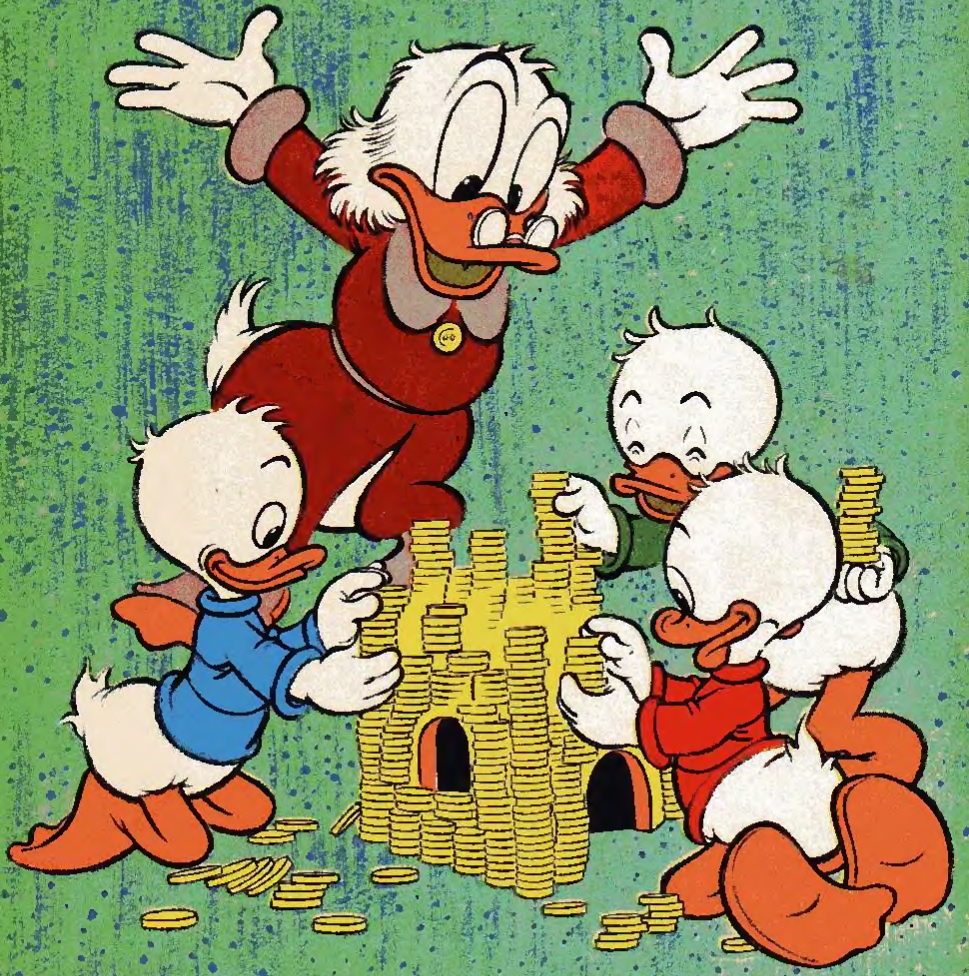

Nr. 6 6 FEBR 1965

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

ELK jaar om deze tijd zie je de kinderen met schaatsen om hun hals bungelend op weg naar ijsbanen en, als de vorst wat strenger is, naar vaarten en sloten om te gaan schaatsen.

Het ene jaar kun je wat langer van de ijspret genieten dan het andere jaar, maar meestal valt er toch wel een flink baantje te trekken! Natuurlijk zijn er kinderen die over de baan vliegen, en kinderen die het nog moeizaam moeten leren, maar of je nu hard gaat of langzaam, de pret blijft er hetzelfde om! Josje is een van die kinderen die het schaatsen nog moeten leren. Zijn vader neemt hem vaak mee naar de ijsbaan. Dan worden Josjes schaatsen onder gebonden, en aan vaders hand wiebelt hij over het ijs. Het valt niet mee om in evenwicht te blijven op zulke smalle ijzertjes!

Maar op een dag besloot vader dat Josje het nu maar eens alleen moest proberen. „Hier zijn je schaatsen, jongl Bind ze nu zelf maar onder en zie dan maar eens hoe ver je komt!" zei vader tot zijn zoon. „Ik kom straks weleens kijken hoe het gaat!" en weg schoot vader over het ijs!

Door stond Josje, moederziel alleen, met zijn schaatsen in zijn hand... Een tijdje later besloot vader eens te gaan kijken hoe zijn zoon het maakte. Hij reed terug naar de plaats waar hij Josje had achter gelaten... en daar zag hij het jongetje op zijn buik op het ijs liggen! Je begrijpt dat vader schrok! Hij vloog naar de piek waar Josje lag — en zag dat het jongetje in een Donald Duck lag te lezen, die in het ijs vastgevroren zat. „Het is zó spannend!" zuchtte Josje terwijl hij overeind krabbelde, „alleen jammer dat ik de bladzijde niet om kan slaan, ik wil zo graag weten hoe het verder gaat "

En zo kregen wij er een nieuw abonneetje bij. OOM DONALD

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG NR. 6

In de hokjes moeten woorden van vier letters komen te staan. De pijl bij hokje 1 geeft aan in welke volgorde de letters in de vakjes geschreven moeten worden. Wanneer

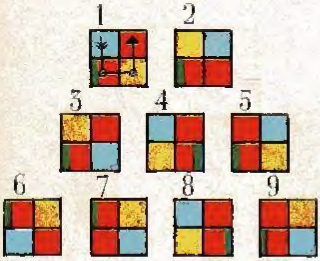

je volgens de omschrijving de juiste woorden ingevuld hebt, lees je in de gele vakjes van 1 tot en met 9 de naam van een dier. Je kunt het dier in een dierentuin, maar ook wel als huisdier aantreffen. Misschien heeft je vriendinnetje of vriendje er wel een in de tuin of zelfs wel heel gezellig in de kamer.

1. Vruchtbare plaats in de woestijn.
2. Klein geldstuk.
3. Muziekinstrument met snaren.
4. Smalle strook stof bijv. van zijde.
5. Dans in driekwartsmaat.
6. Huisdier.
7. Voorwerp dat dient ter verlichting.
8. Tegenovergestelde van koud.
9. 500 gram.

Heb je de naam gevonden, schrijf hem dan op een briefkaart en stuur die vóór 11 februari aan *Donald Duck*, Postbus 792, Amsterdam. Vermeld duidelijk je naam, adres en woonplaats en zet linksboven op de adreszijde: „OPLOSSING NR. 6". Veel succes!

OOM DONALDS BRIEVENBUS

Els Peters, Nijmegen. Dat was een fijne lange brief, Els! Je hebt wel even op het antwoord moeten wachten, maar nu sta je toch in ons blad! Dag, Els!

Lia Graeneveld, Beverwijk. Had je een goed kerstrapport, Lia? Zijn de foto's die dat meisje heeft gemaakt, leuk geworden? Dag, Lia!

Judith Bak, Heiloo. Het spijt me dat je de avonturen niet spannend genoeg vindt, maar ik heb er zo al genoeg mee te stellen, hoor! Ik hoop dat je ons blad toch wel met plezier leest! Dag, Judith!

Cobie Spaninks, Hilvarenbeek. Dat is nu ook wat, Cobie, jij vraagt om een foto van Donald, en je kunt zijn portret nota bene iedere week in DONALD DUCK zien! Doe je de groeten aan je zusje? Dag, Cobie!

Wanneer jullie schrijven naar Postbus 792, Amsterdam, vergeet dan niet je naam duidelijk te vermelden en in de linkerbovenhoek van de envelop te zetten: OOM DONALDS BRIEVENBUS!

Er komen zoveel aanmeldingen voor het ziekenlijstje binnen, dat we de stroom alleen met grote vertraging kunnen verwerken, en vele kinderen erg lang moeten wachten tot ze aan de beurt zijn. We willen jullie daarom vragen, voorlopig GEEN nieuwe adressen meer op te geven, zodat we de oude adressen af kunnen werken en over enige tijd met een schone lei verder kunnen gaan!

ONS ZIEKENLIJSTJE

Piet v. d. Kruijs is 15 jaar. Hij wil graag brieven en kaarten hebben. Zijn adres is: Cortenbachstraat 75, Helmond (N.-Br.).

Gea Lenting is 12 jaar en spaart kaarten van poezen en honden. Haar adres is: Huize Hemmen, Haren (Gron).

Ronald Oude Elferink is 8 jaar en zou graag wat post willen ontvangen. Zijn adres is: Emma Kinderziekenhuis, Bov. 8 Afd. Intern, Amsterdam.

Els Janssen is 12 jaar en spaart kaarten van filmsterren, monsters en sigarebandjes. Haar adres is: St-Radboudziekenhuis, Kinderkliniek Kamer 2, Nijmegen.

OPLETTEN ALLEMAAL

1e prijs: horloge: Hette Meindert Spoelstra, Heinslusstr. 120, **Meppel;** **2e prijs: weefdoos:** Ria v. Maarleveld, Stadhouderslaan 39, **Schiedam;**

3e prijs: badmintonspel: Kinderen d. Graaf, **Franeker;** A. Brouwer, **Austerlitz;** Fr. Keessen, **Asten;** P. Levering, **Assendelft;** G. Clement, **Weert;** H. Bonthuis, **Appingedam;** S. Koopal, **K'dam-26;** G. v. Leeuwen, **Neede;** P. Kamerbeek, **Den Haag;** J. Willemsen, **Waterlandkerkje.**

Bal: M. Persijn, **Vlaardingen;** J. Boutelje, **Sollentuna, Zw.;** I. Langerak, **Alphen a. d. Rijn;** J. K. Vis, **Gud-Vossemeer;** Yv. Danen, **Heemen;** G. v. Meerkerk, **Bergambacht;** Tr. v. Meer, **Breda;** J. Wijmenga, **Garijp;** D. Oostendorp, **Nijkerk;** M. Kaal, **Doorwerth;** A. Pardijs, **Vorden;** A. Hermsen, **Bemmel;** A. Clessens, **Venray;** A. Greidanus, **A'veen;** H. Brouwer, **Leuvenheim;** C. Verscheeren, **Mechelen, Belg.;** J. Nijs, **Meerveldhoven;** A. Haverdings, **Haren, Gr.;** D. v. Holland, **Ede;** W. Nabben, **Beek, L.**

De oplossing van prijsvraag nr. 4 luidt: WIE VEEL PRAAT, LEERT WEINIG.

✳ PRIJZEN ✳

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: 'n badmintonspel; 20 vierde prijzen: 'n bal.

WALT DISNEY

Dagobert Duck

Dagobert is op weg naar zijn kantoor in het grote bankgebouw. Plotseling blijft hij staan . . .

PRIVÉ KANTOOR

D-dat liedje! Hij fluit: „DE MAAN SCHIJNT OP HET WATER"!

OPGERUIMD STAAT NETJES

Het doet me denken aan die grote jeugdliefde van me!

„Wat een zoete herinnering . . . Petronella Peddel en ik in een bootje, terwijl we ONS liedje zingen . . ."

DE MA-AN SCHIJNT OVER HET WA-ATER . . .
DE ZO-ON SCHIJNT IN MIJN HA-ART . . .

Jongen, je hebt me gelukkig gemaakt door juist dat liedje te fluiten!

PRIVÉ KANTOOR

Tot uw dienst, meneer!

Ik geef je salarisverhoging, brave man!

Oei! U moet zich wel heel gelukkig voelen, meneer Duck!

En het zal heus geen mager verhoginkje van een paar centen worden . . .
Haera voor meneer Duck!
Automatische boekhouder, let op alsjeblieft. Geef Johannes Zwaan EEN HELE GULDEN opslag!
Aan het einde van de maand.
Oh, meneer Duck, dank u duizend maal voor de geweldige opslag!
Nou, nou! Kalm wat!
SMAK!
DE BAAS
Ik ga het nu met-een uitgeven!
Eh . . . Geef het niet allemaal ineens uit!
DE BAAS
M-meneer D-duck . . .
Eh? De bediende van de automatische boekhouder ziet zo wit als een doek;
K-kijk! De automatische boekhouder heeft een fout gemaakt en heeft Johannes Zwaan EEN MILJOEN opslag gegeven!
R-roep een dokter!
Wacht! Ik kan geen dokter meer betalen!
Een BLOEDHOND is beter om Johannes Zwaan op te sparen!
DAGOBERT DUCK
(Oef!) Daar is hij bij de GOKAUTOMATEN!

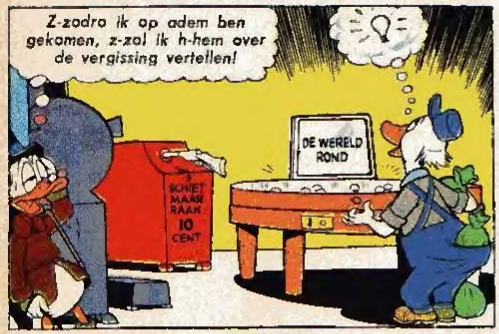
Z-zodra ik op adem ben gekomen, z-zal ik h-hem over de vergissing vertellen!
DE WERELD ROND
SCHIET MAAR RAAK 10 CENT

Hola! Wacht even!
GOK GALERIJ
Het is toch onzin om „Rond de wereld" te spelen als ik nu werkelijk een wereldreis kan betalen!

Een opgewonden eend en zijn hond raken gemakkelijk in de war . . .

En wanneer Dagobert de kade oprent . . .
P-PUF! PUF!
Da-ag, meneer Duck! En nogmaals bedankt!

Maar Dagobert geeft een miljoen niet zo gauw op . . .
Ik zal op het schip landen en de zaak rechtzetten!

Ahoy, daar beneden! Maak het dek vrij!

Ahoy, daar boven! Kijk uit waar je goot!

Kuch! Kuch! Sputter!
Die suffe piloot van die helikopter vliegt dwars over onze schoorsteen!
Hij wordt gerookt als een paling!

M-mijn agent! Ik kan niets zien! (Kuch! Kuch!)
Hij gaat de verkeerde kant op!
TOING!
We kunnen tenminste het zand uit hem proberen te schudden!
Ik geloof dat het mijn baas, meneer Duck, is!
Joehoe! De wiek van mijn helikopter heeft een schat opgegraven die MILJOENEN waard is!
Het IS meneer Duck!
En dat dank zij jou, Johannes Zwaan! HOUD die miljoen gulden maar! JODELAHIHOE!
Maar natuurlijk, meneer!
Maar . . .
(Zucht!) Geld is toch niet alles, hoor! Ik moet een hage prijs voor die schat betalen nu die geschiedenis met Johannes Zwaan bekend is geworden!
NU FLUIT IEDEREEN LIEDJES VOOR ME!
HELP!

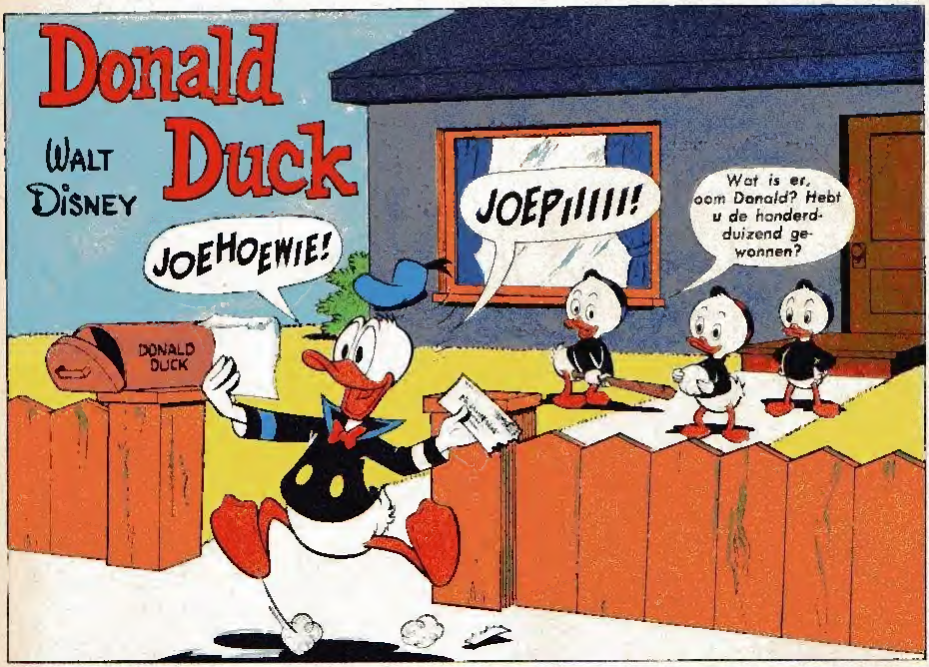
Donald Duck
WALT DISNEY
JOEHOEWIE!
JOEPiiiii!
Wat is er, oom Donald? Hebt u de honderd-duizend gewonnen?
DONALD DUCK

Nee, het is veel fijner! Ik heb een uitnodiging gekregen om op een reünie te komen van mijn oude HBS-klas!
Een reünie?

Ik ga meteen mijn schoologendo van de zolder halen en mijn herinneringen een beetje opfrissen!
Wat is een reünie?
Ja!

Een reünie is als oude vrienden bij elkaar komen om over die goeie ouwe schooltijd te praten!
Oh!

Tjonge, als ik al mijn ouwe schoonvriendjes weer zo! zien, zo! ik me heel wat namen en gezichten moeten herinneren! Ah, hier is mijn oude ogenda!
PAKSTADT HBS

Gunst, wie is dat, oom Donald?
Oh, dat . . . eh . . . oh ja, ik weet het weer!
Dat is Dikkie Dreunsma — als hij het op z'n heupen had, joeg hij me het hele gebouw rond!
Tjonge! Ik wou dat hij 't nu nog eens probeerde!
Kalm aan, oom Donald!
Wie is dat?
Eh . . . laat eens zien . . . oh, ja, natuurlijk . . .
Hoe zou ik Wouter Duck kunnen vergeten?
Hij is er nog zo een die me vroeger dwars zat!
Tjonge, als ik hem nu in mijn vingers had, dan . . . dan . . .
Wij kunnen maar beter weg gaan!
Ja!
Ik dacht dat hij zei dat een reünie een bijeenkomst van oude VRIENDEN was!
Ja! ZIJN reünie klinkt meer als een enorme vechtpartij!

Er waren vast heel wat vechtjassen toen oom Donald nog op school zat!
Gek, WIJ kennen er niet een!
Zeg, over vechtjassen gesproken...

Weten jullie nog hoeveel pret we altijd hadden toen we Pietje Puk plaagden?
Ja, dat magere jach dat naast ons woonde!
Ja nou!
DONALD DUCK

Wat is er eigenlijk van hem geworden?
Hij is naar de andere kant van de stad verhuisd!

Hé! Laten we hem eens op gaan zoeken!
Ja!
TOEN waren we nog maar klein, maar NU kunnen we hem pas echt goed aan!

Intussen...
Tjonge, het is maar goed dat ik nog eens in dit boek heb gekeken! Er zijn heel wat jongens die ik graag nog eens weer zou zien!

VOORAL nadat ik een tijdje bezig ben geweest met de halters en de baksbal van de jongens!

Pak aan, Dikkie... en dit en daar!

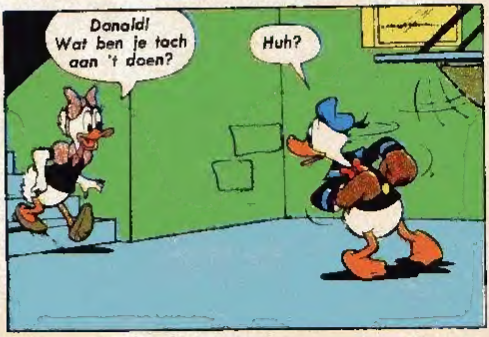
Donald! Wat ben je toch aan 't doen?
Huh?

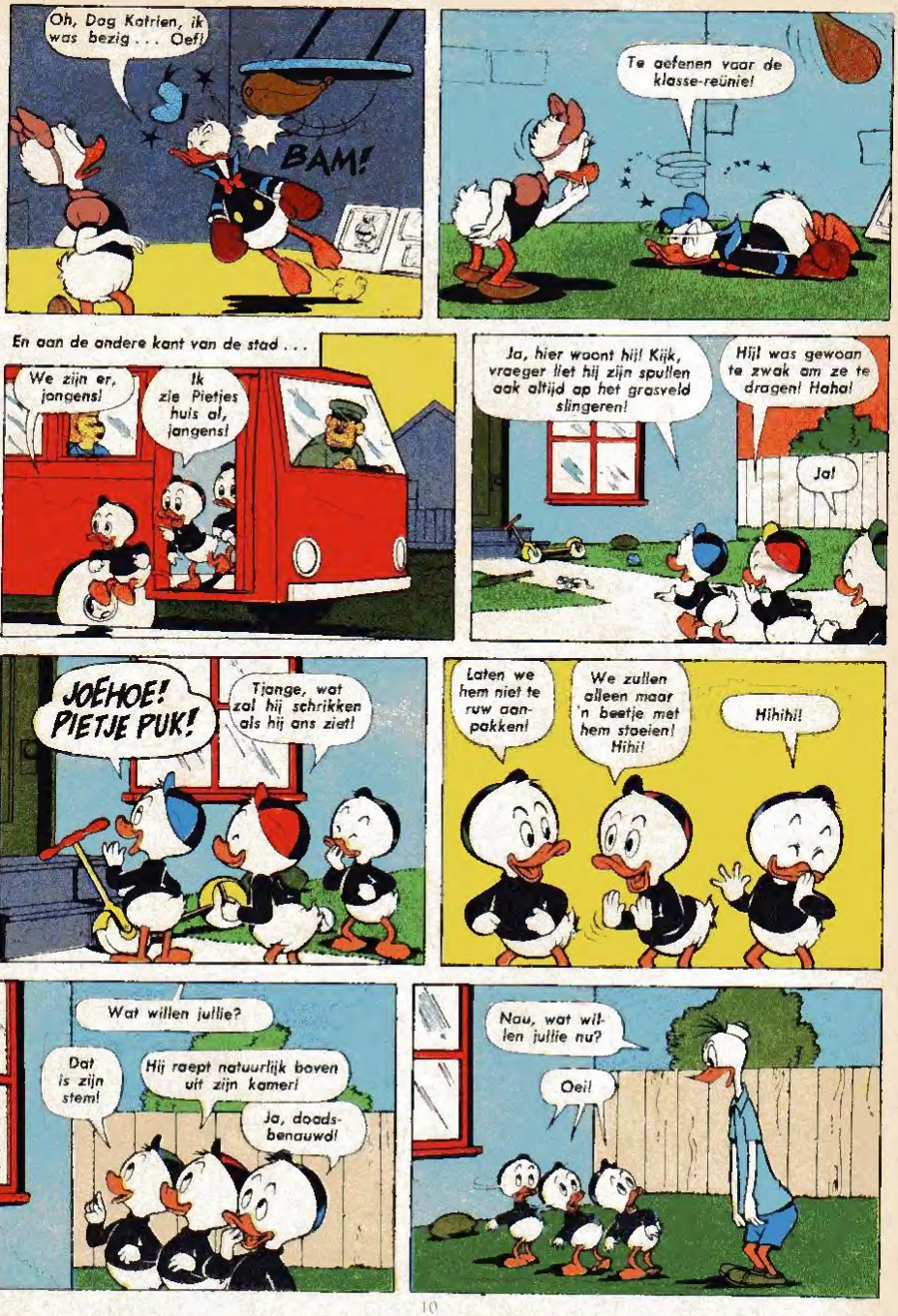
Oh, Dag Katrien, ik was bezig . . . Oef!
BAM!
Te oefenen voor de klasse-reünie!
En aan de andere kant van de stad . . .
We zijn er, jongens!
Ik zie Pietjes huis al, jongens!
Ja, hier woont hij! Kijk, vroeger liet hij zijn spullen ook altijd op het grasveld slingeren!
Hij was gewoon te zwak om ze te dragen! Haha!
Ja!
JOEHOE! PIETJE PUK!
Tjonge, wat zal hij schrikken als hij ons ziet!
Laten we hem niet te ruw aanpakken!
We zullen alleen maar 'n beetje met hem staeien! Hihi!
Hihihi!
Wat willen jullie?
Dat is zijn stem!
Hij raept natuurlijk boven uit zijn kamer!
Ja, doodsbenauwd!
Nou, wat willen jullie nu?
Oei!

Ik kan me niet herinneren dat Pietje Puk een GROTERE BROER had!
Ik ook niet!
Hé! Ik ken jullie ergens van, kan dat?
Vast niet!

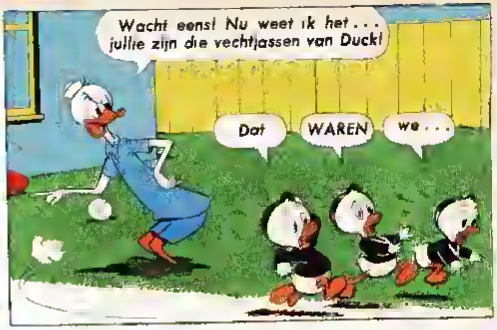
Wacht eens! Nu weet ik het... jullie zijn die vechtjassen van Duck!
Dat
WAREN
we...

Wacht even! Ik wil met jullie praten!
Doe geen moeite!

Later...
Donald! Ik sta versteld; jij, een volwassen man, die aan vechten denkt! Dwaasheid!

Jij mag het dan dwaasheid noemen, maar hoe zou jij het gevonden hebben als ze je als kind steeds op je kop zaten?
Kom nou, Donald!

Je doet alsof je nog steeds een kind bent! Maar dat is NU toch veranderd!
Jazeker! Ik ben nu veel GROTER dan toen!

En als ik die kerels in mijn vingers krijg, dan... dan...

Lieve help!
Wat?
KLOP! KLOP!
ZOEF!

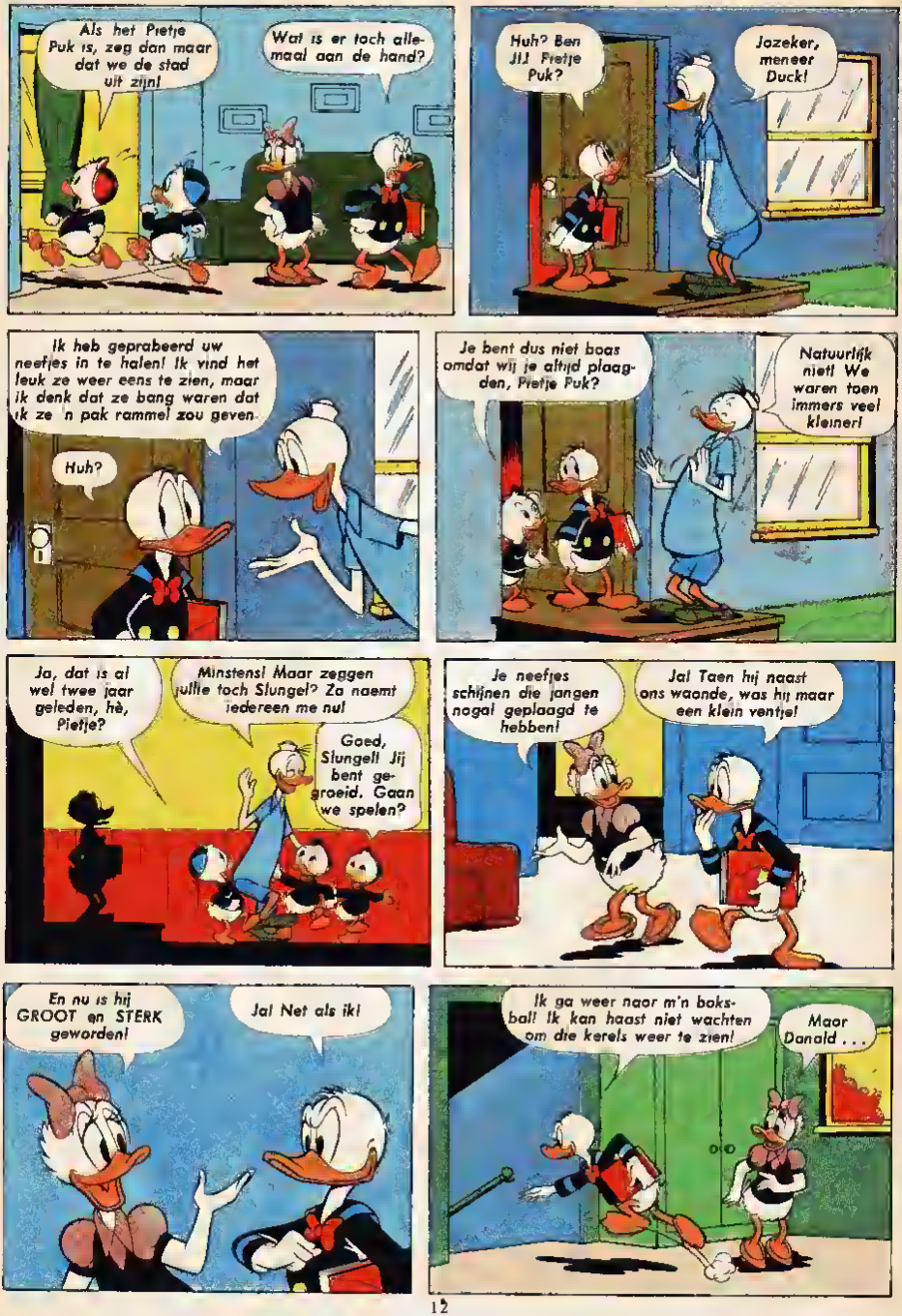
Als het Pietje Puk is, zeg dan maar dat we de stad uit zijn!
Wat is er toch allemaal aan de hand?
Huh? Ben JIJ Pietje Puk?
Jazeker, meneer Duck!
Ik heb geprabeerd uw neefjes in te halen! Ik vind het leuk ze weer eens te zien, maar ik denk dat ze bang waren dat ik ze 'n pak rammel zou geven.
Huh?
Je bent dus niet boos omdat wij je altijd plaagden, Pietje Puk?
Natuurlijk niet! We waren toen immers veel kleiner!
Ja, dat is al wel twee jaar geleden, hè, Pietje?
Minstens! Maar zeggen jullie toch Slungel? Zo noemt iedereen me nu!
Goed, Slungel! Jij bent gegroeid. Gaan we spelen?
Je neefjes schijnen die jongen nogal geplaagd te hebben!
Ja! Toen hij naast ons woonde, was hij maar een klein ventje!
En nu is hij GROOT en STERK geworden!
Ja! Net als ik!
Ik ga weer naar m'n bokskal! Ik kan haast niet wachten om die kerels weer te zien!
Maar Donald . . .

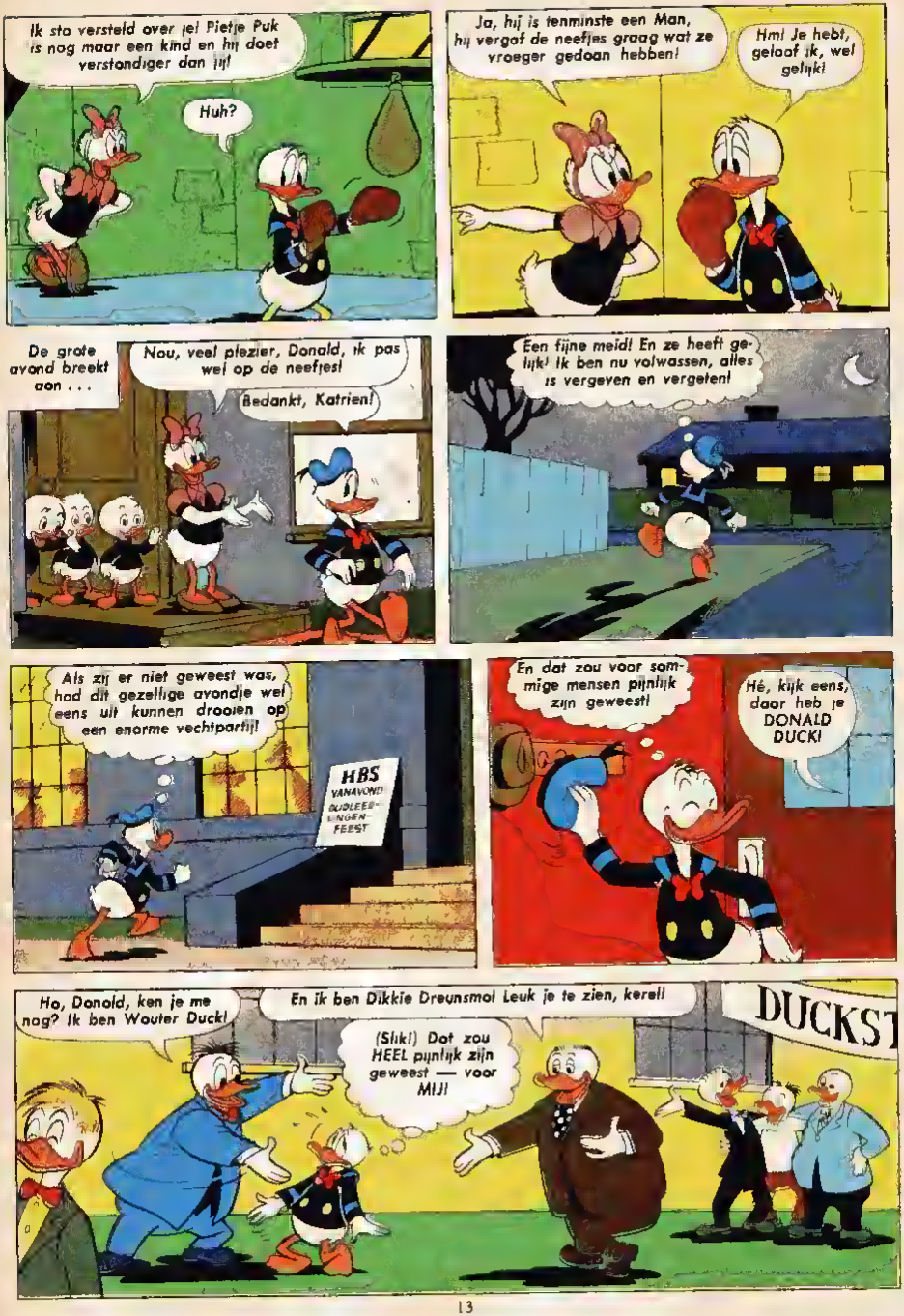
Ik sta versteld over je! Pietje Puk is nog maar een kind en hij doet verstandiger dan jij!
Huh?
Ja, hij is tenminste een Man, hij vergaf de neefjes graag wat ze vroeger gedaan hebben!
Hm! Je hebt, gelaof ik, wel gelijk!
De grote avond breekt aan . . .
Nou, veel plezier, Donald, ik pas wel op de neefjes!
Bedankt, Katrien!
Een fijne meid! En ze heeft gelijk! Ik ben nu volwassen, alles is vergeven en vergeten!
Als zij er niet geweest was, had dit gezellige avondje wel eens uit kunnen draaien op een enorme vechtpartij!
HBS
VANAVOND
OUDLEER-LINGEN-FEEST
En dat zou voor sommige mensen pijnlijk zijn geweest!
Hé, kijk eens, daar heb je DONALD DUCK!
Ho, Donald, ken je me nog? Ik ben Wouter Duck!
En ik ben Dikkie Dreunsmol Leuk je te zien, kerel!
(Slik!) Dat zou HEEL pijnlijk zijn geweest — voor MIJ!
DUCKST

rond beugeltje van ijzerdraad. Bevestig nu nog enkele losse stenen, willekeurig neergelegd, op het grondhout. Dit laatste bedekken we met een laagje houtlijm. Nu bestrooien we het gedeeltelijk met grof zand en fijne kiezel, en gedeeltelijk met namaakgras; houtzaagsel, dat verschillend getint is. Doe dit zo natuurlijk mogelijk.
Je kunt tenslotte het miniatuur nog echter maken als je in grootte bijpassende boerderijdieren bezit of een boertje of een boerinnetje.

* * * * * * * * * *

WE SNIJDEN EEN BRIEFOPENER

Nee, dit voorwerp is niet bedoeld als dolkmes, maar als briefopener. Als het netjes wordt gemaakt, is het een nuttig en sierlijk stuk gereedschap op je bureau. Ook vader zal blij zijn als je hem zo'n zelfgesneden opener cadeau geeft op zijn verjaardag. Het materiaal is zacht hout met een fijne nerf. Paranapijnhout is voor ons werkje heel geschikt. We hebben een 30 cm lang stuk rondhout nodig, met een diameter van 2 cm. Verdeel dit in een lemmet- en een heftgedeelte, het laatste 11 cm lang. In de lengte over het lemmet trekken we langs de lineaal een hulplijn. De

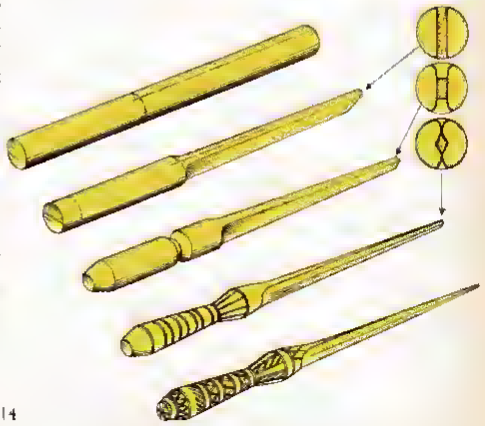

LAAT EENS ZIEN WAT JE KUNT

WATERPUT

Een landelijk tafereeltje, dat je tegenwoordig zelden meer tegenkomt, maar dat men jaren geleden op veel boerderijen in bepaalde streken van ons land nog kon zien. Het was een even onmisbaar apparaat als de kraan bij jullie thuis. In plaats van de emmer neer te laten en op te halen door middel van een windas met zwengel, gebruikten de boeren daar een lange, dunne boomstam, die draaibaar rustte in een gevorkte stam; aan het dunne bovenëinde was het emmertouw gebonden en het andere einde was verzwaard met een stenen gewicht. Ze behoefden niets anders te doen dan het touw naar beneden te trekken, tot de emmer onder was geweest. Dan lieten ze het touw schieten en de gevulde emmer rees vanzelf weer omhoog. Van dit tafereel maken we een miniatuur. Het grondvlak wordt een mooi gevormd stuk oud, verweerd hout. Op het ene einde plaatsen we de put, een lang model conservenblik, en spijkeren dit op het grondvlak vast. De buitenwand gaan we bekleden met grint. Zoek een aantal fraai gekleurde en geaderde steentjes bij elkaar. Zet ze met lijmcement vast op het blik. Vervolgens maken we een niet te stijve pap van alabastine en wat water en dit mengsel brengen we in de holten tussen de stenen. Tijdens het indrogen vegen we voorzichtig met een vochtige doek het overtollige van het steenoppervlak.
De bekleding kan daarna bestreken worden met een zeer dun laagje kleurloze lak, waardoor de kleuren beter uitkomen.
Op het andere eind komt een dik, gevorkt takstuk. Door de gaten, geboord in de vorkeinden, komt een asje. De hefboom wordt eveneens doorboord, zodanig, dat een derde van de taklengte achter de vork ligt. Het gewicht kan bijvoorbeeld een blokje ijzer of lood zijn. Bind het met een touwtje aan het takeinde. Een plastic flessluiting wordt het emmertje. Hieraan maken we een half-

schetsen laten zien in welke volgorde je te werk moet gaan. Met behulp van houtrasp, vijl en een groot model zakmes halen we nu aan weerszijden van het lemmetelnde zoveel hout weg, dat a.h.w een plat latje overblijft met een doorsnede van 2 × 0,5 cm.

Vervolgens verwijderen we hout van deze latdikte, eveneens aan weerszijden, zodat de lat naar het einde toe geleidelijk smaller wordt.

We kunnen ook alvast begtnnen het heft te vormen; het eind geven we de vorm van een afgeknotte kegel. Verder maken we een voorlopige inkeping op de plaats waar het heft het dunst wordt.

Daarna trekken we op beide lemmetzijden in de lengterichtlng hartlijnen. Daar blijft het hout even dik. Naar beide snijkanten evenwel schuinen we het lemmet af. Deze kanten mogen natuurlijk niet te scherp (dus te zwak) worden. Het heft werken we nu af.

Voordat we de versiering aanbrengen, moet het oppervlak worden gekleurd· zwart, donkerbruin, groen, of -rood.

Dit kan gebeuren met in terpentine verdunde lak of met glansbeits, zodat de kleur goed in het hout dringt. Het hierin verdiept liggende snijwerk, dat houtkleurig wordt, vormt een goed contrast. De om het heft lopende ringen maken we met het mes of met een scherpgekante kleine vijl (bijv. drlehoekig van doorsnede). De verdere opvulling behoedzaam insnijden.

Zorg ervoor dat je linkerhand nooit kan worden aangeraakt, als het mes onverwachts zou uitschieten.

Als laatste behandeling gaan we het lemmet uiteinde nog meer toespitsen, door de afgeschuinde kanten verder af te vijlen.

Houd de snijkanten kaarsrecht. Polijst het lemmet tenslotte met het fijnste soort schuurpapier en strijk er een dun, beschermend laagje heldere lak over.

Gebruik de opener nooit voor een ander doel dan het opensnijden van enveloppen, want het lemmet is en blijft kwetsbaar!

* * * * * * * * * *

OM DE BEURT EROP!

Gun de poppekinderen eens een extra verzetje en maak een schommel voor ze. De grootte van het schommeltje hangt af van die der poppen, de afmetingen moet je dus zelf bepalen. Tussen het hoofd van het schommelende popje en de bovenkant van de schommel moet voldoende ruimte zijn, zodat flinke zwaaien kunnen worden gemaakt. Het zitje wordt uitgezaagd met een halfronde achterkant. Dicht bij de zijkanten maken we met een fretboortje of een handboormachine kleine gaatjes voor de schommelstang van ijzerdraad. Dit wordt een tweemaal rechthoekig gebogen beugel, waarvan de uiteinden tot haakjes worden gebogen met een buigtang. Het zitje komt te rusten op het draadstuk tussen de scherpe hoeken van de schommelstang. Een laag rugsteuntje zetten we rond en we bevestigen dit met enkele nageltjes. Knip het van stevig, soepel karton of van plastic.

Een enigszins gebogen veiligheidsbeugeltje, voorzien van twee rondgebogen einden, wordt dan om de stangstukken bevestigd. De beugel kan zodoende op en neer glijden. In het topbalkje boren we schuin lopende gaten, twee in elk uiteinde voor het vastzetten van de draagstang bovenelnden. Elk samenkomend paar stangen heeft een elgen voetstuk, eveneens met schuin ingeboorde gaten, voor het vastzetten van de stanguitelnden. De voetstukken worden verbonden door middel van een rechthoekig stuk blik, zink of ander dun metaal.

Zet het vast met kleine korte platkopschroefjes. De haken van de schommelstang grijpen in schroefogen, gedraaid in de onderzijde van de topbalk. Metaal- en houtdelen geven we tenslotte frisse kleuren met glanslak.

KROKUULTJE heeft kiespijn

door
Medy Dona

HEBBEN jullie het gehoord? Krokuultje heeft kiespijn," vertelden de dieren uit het bos elkaar.
„Waarom gaat-ie dan niet naar de tandarts? Die kan de zieke kies toch trekken?" vroeg een aapje. Maar de andere dieren schudden hun kop. Ze vonden het aapje maar dom. Want welke tandarts zou een kies willen trekken bij Krokuultje? Niet één toch zeker! Ze zagen Krokuultje al aankomen bij de tandarts. Die liet van schrik al zijn tangetjes vallen, als hij daar een krokodil zag aankomen op zijn spreekuur. Nee, niemand was er die Krokuultje zou willen helpen.
En zo bleef Krokuultje met zijn zieke kies zitten en hoorden de andere dieren hem zuchten en kreunen omdat-ie zo'n pijn had. Af en toe gaf hij een gil, omdat de zieke kies zo stak.
„Toch moeten we proberen Krokuultje te helpen, zo kan het niet langer," vond een zebra. „Als Krokuultje zo blijft jammeren, kunnen wij er ook niet van slapen." De andere dieren vonden dat ook en gaven de zebra groot gelijk, maar... niemand stak een poot uit.
Niemand immers durfde naar Krokuultje toe, want iedereen was bang voor die grote, gevaarlijke krokodil.
„Hij zal ons heus niks doen, als we hem komen vertellen dat we hem willen helpen," zei een baviaan, maar zelf bleef-ie veilig in de hoogste boom zitten. Intussen werd de kiespijn steeds erger en het gejammer van de arme Krokuultje werd zo luid, dat de dieren geen oog dicht deden die nacht. Ook overdag konden ze niet slapen, want dan jammerde Krokuultje net zo hard. De dieren werden er bang van. Want verbeeld je dat Krokuultje uit zijn modderige rivier kwam en het bos inliep? En dan?
„Een dier dat pijn heeft, kan rare dingen doen," sprak een wijsgerig uiltje. „Hoor hem," riep een slingeraap, die aan een hoge tak bengelde. „Die uil heeft makkelijk praten. Overdag verstopt-ie zich in een holle boom en 's nachts vliegt-ie rond. Help jij Krokuultje dan maar!"
Toen dacht het uiltje diep na. En tegen de avond was het plotseling verdwenen uit het bos. Waar was uiltje naar toe? Regelrecht naar de stad, waar tandarts Trekker woonde. Kijk maar, naast zijn deur hing een groot bord, waarop stond: B. Trekker, tandarts, spreekuren van 8—9 en van 2—3 uur. Op het moment was er geen spreekuur, maar de tandarts had wel patiënten in zijn behandelkamer. Hij was net bezig een kies te vullen van mevrouw Dukkelmans. En toen hij ineens Oehoe! Oehoe! vanaf het raamkozijn hoorde roepen, liet hij van schrik de vulling in het keelgat van mevrouw Dukkelmans vallen, en die begon te proesten en te kuchen van jewelste. Ze was erg kwaad en riep boos uit: „Een mooie tandarts bent u, om de mensen door zo'n uil aan het schrikken te maken." En ze sprong op van de tandartsenstoel en liep weg, zonder nieuwe vulling. Het uiltje vloog op de schouder van tandarts Trekker, en omdat die veel van dieren hield en altijd begreep wat ze bedoelden, zei hij tegen zijn vrouw: „Er is een uiltje bij me binnen gevlogen, ik geloof dat ik het moet volgen naar het bos. Daar is vast wat aan de hand."
„Ben je niet te laat met het eten?" riep zijn vrouw nog, maar de tandarts was de deur al uit, met het uiltje. Hij had voor de zekerheid zijn tas meegenomen en daar zaten allemaal vreemde

Illustratie:
Alison Korthals Altes

instrumenten in, want die kon hij weleens nodig hebben.
Maar wat schrok de brave tandarts, toen het ulltje in een boom neerstreek en met een vlerk naar de rivier wees.
Want daar ontdekte hij de.... krokodil En voor een krokodil ging de tandarts liever een eindje om Die was hem te gevaarlijk „Die kan ik onmogelijk behandelen, ik heb er niet eens een tang voor, groot genoeg om een kies van zo'n beest te trekken," zei de tandarts.
Maar toen begon Krokuultje net weer te jammeren, en de tandarts begreep dat hij veel pijn had. Ja, hier moest wel degelijk worden geholpen.
Toen sperde Krokuultje zijn muil wijd open en ja, daar zag de tandarts de zieke kies al zitten. En nog wel helemaal achteraan. Dat zou me een karwei worden.
Toen kreeg tandarts Trekker een idee Hij ging aan de oever van de rivier staan en riep. „Doe je bekje nog eens heel wijd open, lief krokodilletje. En kom eens een eindje hierheen, dan kan ome tandarts je zieke kiesje beter bekijken."
Toen Krokuultje dat hoorde, knipperde hij met zijn oogjes en gleed door het water naar de oever toe. Misschien heeft-ie wel gedacht- als dat de tandarts niet was, oei, wat zou-ie dan een lekkere vette hap voor me wezen!
En toen sperde Krokuultje zijn bek weer heel wijd open. Vlug pakte de tandarts een flinke tak van de grond en zette die in de bek van de krokodil. Nu kon hij die niet meer dicht doen en was hij dus niet gevaarlijk.
De tandarts zocht de grootste tang uit zijn tas en..... daar trok hij de zieke kies met één ruk uit.
Nu moest hij de tak nog uit de bek van de krokodil halen. Want je kon hem tenslotte niet met zo'n open bek laten rond zwemmen.
Maar..... hoe moest hij dat doen? Want dan kon Krokuultje immers weer bijten?
Maar de tandarts was een slim man.
„Ik geef hem een injectie met een verdovingsmiddel, dan valt de krokodil in slaap en dan kan ik de tak weer uit zijn bek halen. En tegen de tijd dat-ie wakker wordt, ben ik al lang en breed weer thuis, misschien zelfs nog op tijd voor het eten."
En heel voorzichtig, zonder dat Krokuultje het in de gaten had, gaf de tandarts hem vlug een prik.
De naald brak er wel van, omdat de huid van een krokodil zo dik is, maar het was gelukt, want in een ommezientje lag Krokuultje te snurken, dat de grond ervan dreunde.
Weg trok de tandarts de tak en meteen klapte de bek van Krokuultje dicht
Terwijl hij sliep, kon de wond, waar de kies gezeten had, goed genezen. En als hij wakker werd, merkte hij er niet eens wat van, dat er een kies bij hem was getrokken.
Alle dieren die op een veilige afstand hadden zitten kijken, zuchtten van opluchting
„En nu vlug naar huis," zei tandarts Trekker, „het eten zal wel klaar zijn."

Zo was de rust in het bos, dank zij de brave tandarts, weer gekeerd
En hij spoedde zich vlug naar huis. En de mensen die hem tegen kwamen, riepen.
„Waarom heeft u zo'n haast?"
„Ik moet op tijd thuis zijn voor het eten, anders laat mijn vrouw de aardappelen aanbranden. Ik had een spoedgeval!" riep de tandarts vrolijk terug.
En hij kwam op tijd thuis, want de aardappelen waren nog niet aangebrand.
En ook dat had hij niet erg gevonden Als Krokuuitje maar niet langer zo'n kiespijn had
Want daar is een tandarts voor.

WALT DISNEY

Rakker

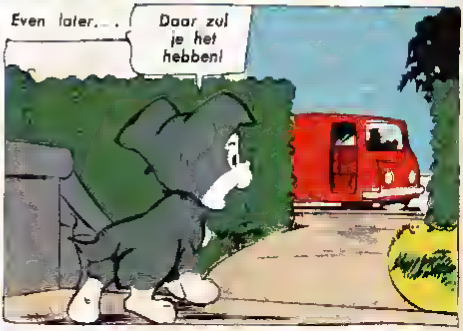

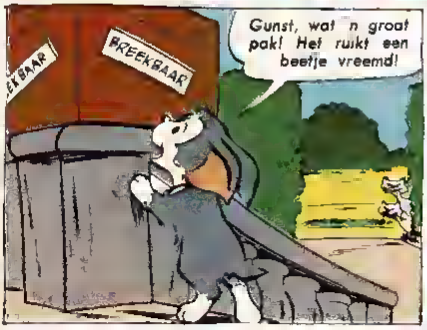

Si en Am! Dat is voor het eerst dat ik ze zo vriendelijk zie!
Trek een vriendelijk gezicht!
Dat is me wel toevertrouwd, broertje! Laat het maar aan mij over!
Wroef! Waarom zitten jullie niet in een boom op het een of andere arme vogeltje te jagen?
We hebben goed nieuws voor je!
We weten een grote sappige kluif te vinden!
Wraf! Wat een leuk mopje! Maar ik ken jullie, ik loop er heus niet in!
Wil je het bewijs?
Kom, Am! We zullen die kluif gaan halen!
Het was een aardig idee, maar dat hondje is niet van gisteren! Wat wilde je met dat been?
Dat was een list om hem bij dat pak weg te lokken!
Het hielp niet! Wat nu?
We zullen zo'n onsmakelijk been op moeten snorren!
Oh, wat een bof! Zie jij wat ik zie?
Zeg maar niets meer, Am! Die hond kan ons helpen!
Ik haap het! Je weet wat je te doen staat!
Ja! Door goot-ie!
MIAUWW!
WRROEF!
BONK!

GRROM!
GRR-WOEF!
RROEF! WROEF!
Hi, hi! Sneller, mijn gespierde makker!
Ik hoop dat Si hem niet te ver meelokt! We hebben hem later weer nodig om het karweitje af te maken!
Wroeff!
Wel alle handebroden — 't was geen grapje! Het IS een kluif!
Alsjeblieft, Rakker, je kluif!
Geniet er maar lekker van!
Ik kon het niet geloven! Misschien zijn ze toch zo kwaad nog niet!
Intussen . . .
Einde van de reis! Ga nu maar weer terug naar je kluif!
GRRR! GRRR!
Weldra . . .
Hij zal wel gauw op de geur van de kluif afgaan, hihi!
Huh?
Het plan werkt prima, Am!
Nou en hoe! Hihi!
Aha!
Aha! Wat zie ik daar?
GRRAUW! Geef mij mijn kluif terug!
Help! Waar komt die vreemde hand vandaan?

En wat bedoelt hij met ZIJN kluif?
Doe open en geef op!
Ik kijk wel uit! Ik heb die kluif gekregen van twee Siamese katten!
BOEM!
Katten? Hmm! Dan moet een van hen het gepikt hebben terwijl die andere me wegloktе en . . .
Oh!
Ik begrijp het! Ze hebben MIJ een poets gebakken!
Hier is je kluif! Er zit iets in dat pak waar die katten achteraan zitten!
(Slurp! Smakt) Dat ziet er smakelijk uit!
Twee voor ieder, Sil
BREEKB
Goudvisjes in een aquarium! Jullie lelijke katten! GRR WOEF! WROEFF!
We zijn gesnapt!
Vlug! Grijp ze en ren!
Oeiiii! We glijden!

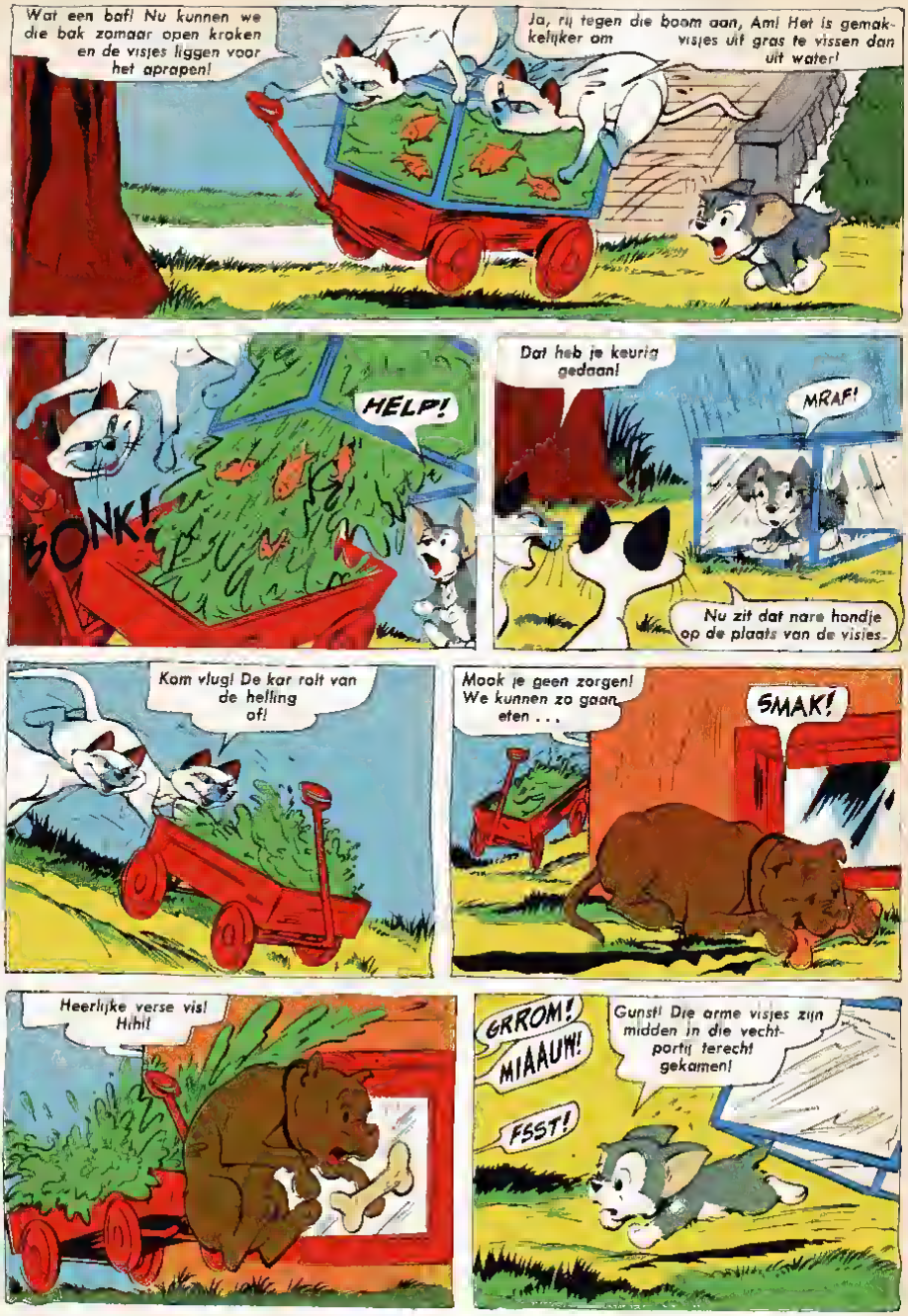
Wat een bof! Nu kunnen we die bak zomaar open kroken en de visjes liggen voor het aprapen!
Ja, rij tegen die boom aan, Am! Het is gemakkelijker om visjes uit gras te vissen dan uit water!
HELP!
BONK!
Dat heb je keurig gedaan!
MRAF!
Nu zit dat nare handje op de plaats van de visjes.
Kom vlug! De kar rolt van de helling af!
Maak je geen zorgen! We kunnen zo gaan eten . . .
SMAK!
Heerlijke verse vis! Hihi!
GRROM!
MIAAUW!
FSST!
Gunst! Die arme visjes zijn midden in die vechtpartij terecht gekamen!

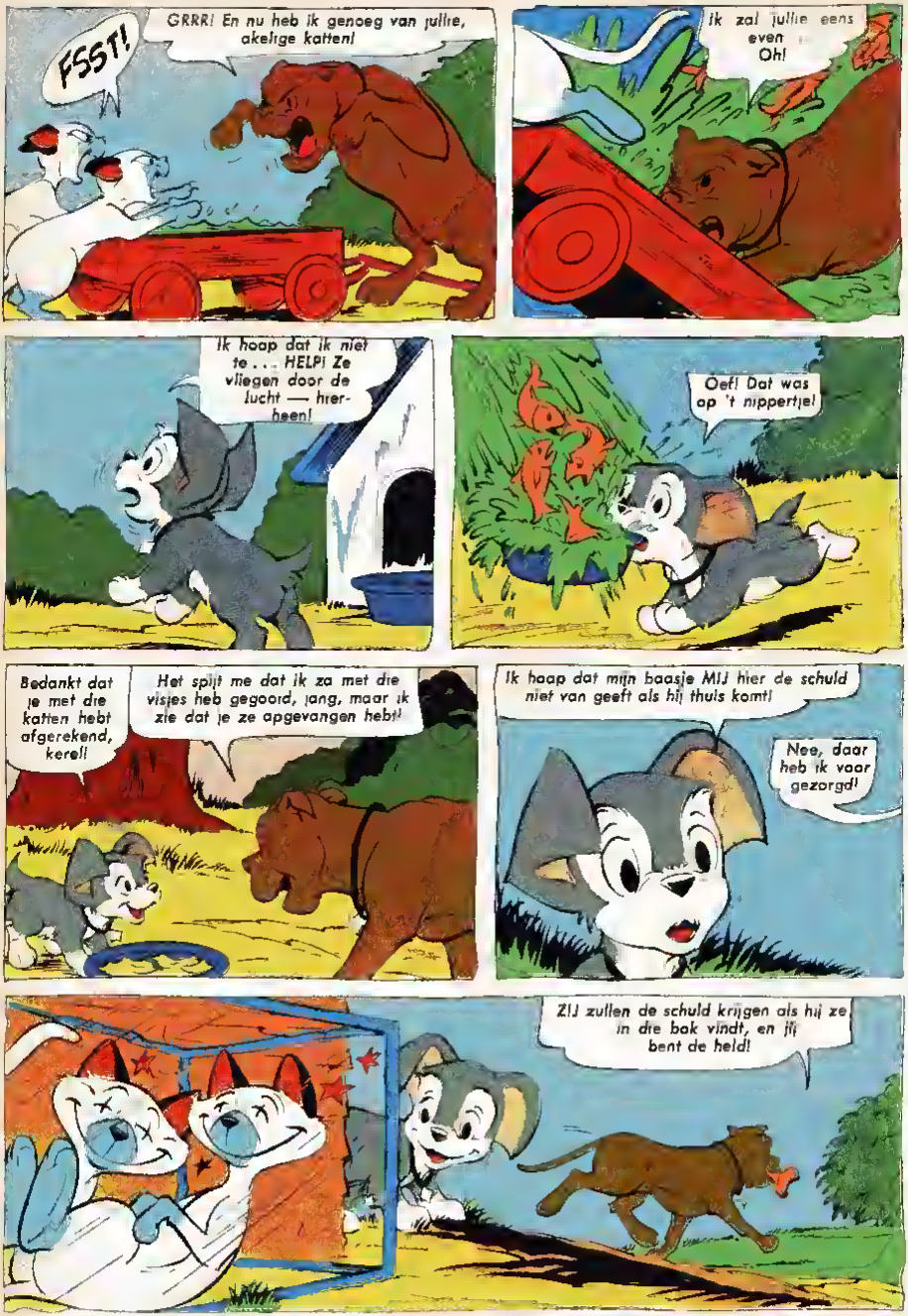
FSST!
GRRR! En nu heb ik genoeg van jullie, akelige katten!
Ik zal jullie eens even
Oh!
Ik hoop dat ik niet te . . . HELP! Ze vliegen door de lucht — hierheen!
Oef! Dat was op 't nippertje!
Bedankt dat je met die katten hebt afgerekend, kerel!
Het spijt me dat ik za met die visjes heb gegoord, jang, maar ik zie dat je ze opgevangen hebt!
Ik hoop dat mijn baasje MIJ hier de schuld niet van geeft als hij thuis komt!
Nee, daar heb ik voor gezorgd!
ZIJ zullen de schuld krijgen als hij ze in die bak vindt, en jij bent de held!

IN de Burghovense Courant stond de volgende advertentie WELKE JONGEN WIL MIJ HELPEN IN DE VAKANTIE? AANMELDEN TUSSEN TWEE EN DRIE UUR MORGENMIDDAG BIJ PROFESSOR NIPPEL, VILLALAAN 44.
Het was een korte, maar door zijn inhoud toch opvallende advertentie Ten eerste door de naam die daarin stond en verder doordat over het werk niets werd gezegd. Het was een advertentie die de nieuwsgierigheid opwekte
Onder de jongens van Burghoven die het lazen, was ook Roel Winkel, zestien jaar en leerling aan het gym. Hij was dadelijk vol aandacht voor de annonce Het sprak haast vanzelf
Professor Nippel was een ruimtegeleerde, die nog niet zo lang geleden in een van de buitenwijken was komen wonen De Villalaan De krant had bij die gelegenheid een nogal misluk artikeltje over hem geschreven, omdat de professor niet veel had willen loslaten Ze wisten dus niet veel van hem, maar ze zelden dat hij proeven nam in zijn huis Het moest een ietwat merkwaardige man zijn, die op eigen houtje bepaalde ruimtevaartproblemen probeerde op te lossen. Een en ander gaf het vermoeden dat hij eigenzinnig en eerzuchtig was De meeste ruimtevaartgeleerden werkten voor grote fabrieken of stonden in dienst van regeringen, maar dat was in het buitenland, voornamelijk Rusland en Amerika In Nederland hadden de ruimtegeleerden nog geen kans iets groots te verrichten. Tenminste niet wat het lanceren van grote raketten en bemande ruimtecapsules betrof. Het was daarom een beetje vreemd dat een men als professor Nippel hier zijn proeven nam en zich niet met de officiële ruimtevaartontwikkeling bemoeide Hij wilde zeker door een belangrijke ontdekking beroemd worden door iets wat hij helemaal zelfstandig had uitgedokterd. Dan zou natuurlijk het oog van de hele wereld op hem zijn gevestigd en iedereen hem nodig hebben
Ja, die professor Nippel leek werkelijk een ijdel mannetje Hij wilde zijn ontdekking, als hij die deed, met niemand delen Daarom had hij natuurlijk ook de pers niet te woord willen staan, toen hij naar Burghoven was gekomen. Hij had zich niet over het karakter van zijn proeven willen uitlaten Nu vroeg hij een jongen hem te helpen . . .
Roel nam een besluit Hij zou proberen of hij die jongen kon zijn Misschien had hij een flinke kans Hij had zelf ook veel belangstelling voor de ruimtevaart Die boeide hem enorm Het moest de moeite waard zijn een kijkje te nemen in het huis van die zonderlinge ruimtegeleerde die zich met niemand bemoeide Als hij tenminste niet in de tuin werd tewerkgesteld en allerlei andere huiselijke karweitjes moest doen die niets met ruimte-experimenten te maken hadden. Een **handyman** moest hij zijn, zoals ze dat in het Engels noemden, iemand die de professor hielp bij het opzetten van zijn proeven Met natuurkunde was hij in elk geval aardig op de hoogte Dat was óók een punt van belang, waardoor hij misschien bij voorbaat op andere gegadigden vóórlag en ze de loef zou afsteken Maar zelfs als hij gewone klusjes moest opknappen, kreeg hij toch best nog wat van dat andere te zien, wanneer hij zijn ogen goed de kost gaf Hij moest het in elk geval proberen
Zijn oudera hadden er niets op tegen Roel had het vorige jaar in de grote vakantie ook gewerkt Bij een boer Hij had toen aardappelen geroold Het kon hun niets schelen als het nu deze keer eens geen boer, maar voor de verandering een professor zou zijn Den kon hij en passant misschien ook nog wat opsteken Maar ze dachten niet dat hij veel kans zou maken aangenomen te worden Er zouden natuurlijk een massa jongens op afkomen, meende vader Winkel Als muggen op de lamp, zei hij
Dat had hij goed gezien Toen Roel de volgende middag tegen twee uur van z'n fiets stapte in de Villalaan zag hij daar al een grote groep jongens voor nr 44 staan wachten Het stelde hem teleur, want wanneer kwam hij nu aan de beurt? Een heleboel jongens waren hem voor, onder wie vast ook wal een paar knappe koppen zouden zijn. Met z'n fiets aan de hand bleef hij op een afstandje even naar hen kijken. Het was op zijn poshorloge precies twee uur Het scheen dat de professor nog niet had opengedaan Een paar haastige jongens begonnen al te mopperen Zo'n professor was natuurlijk erg verstrooid, dachten ze Die was zo druk met zijn proeven bezig, dat hij geen bel hoorde en al lang weer was ver-

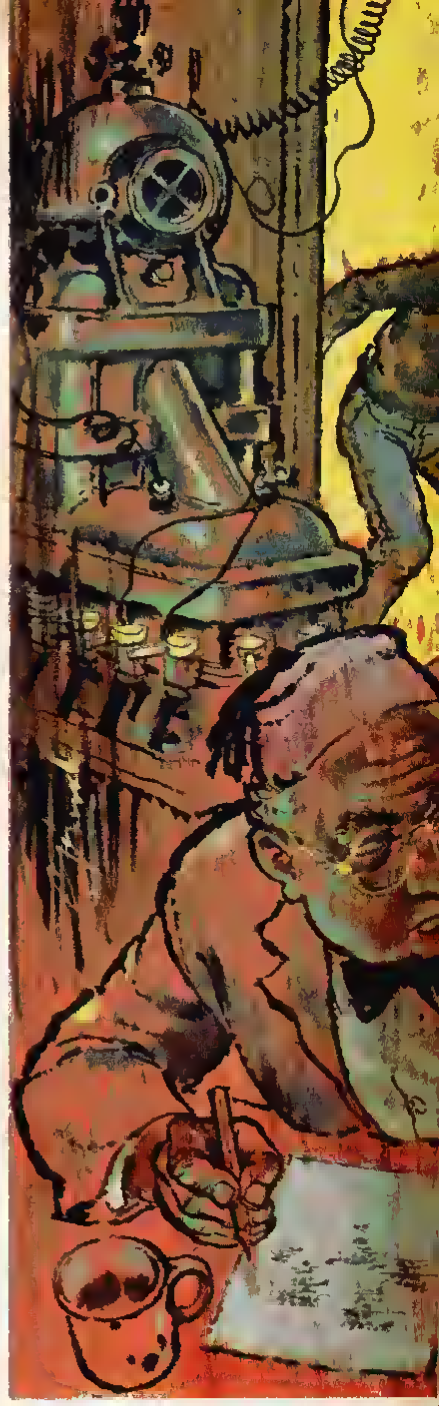

het GEHEIM van professor NIPPEL

door
AD van SEIJEN

illustratie:
GERARD van STRAATEN

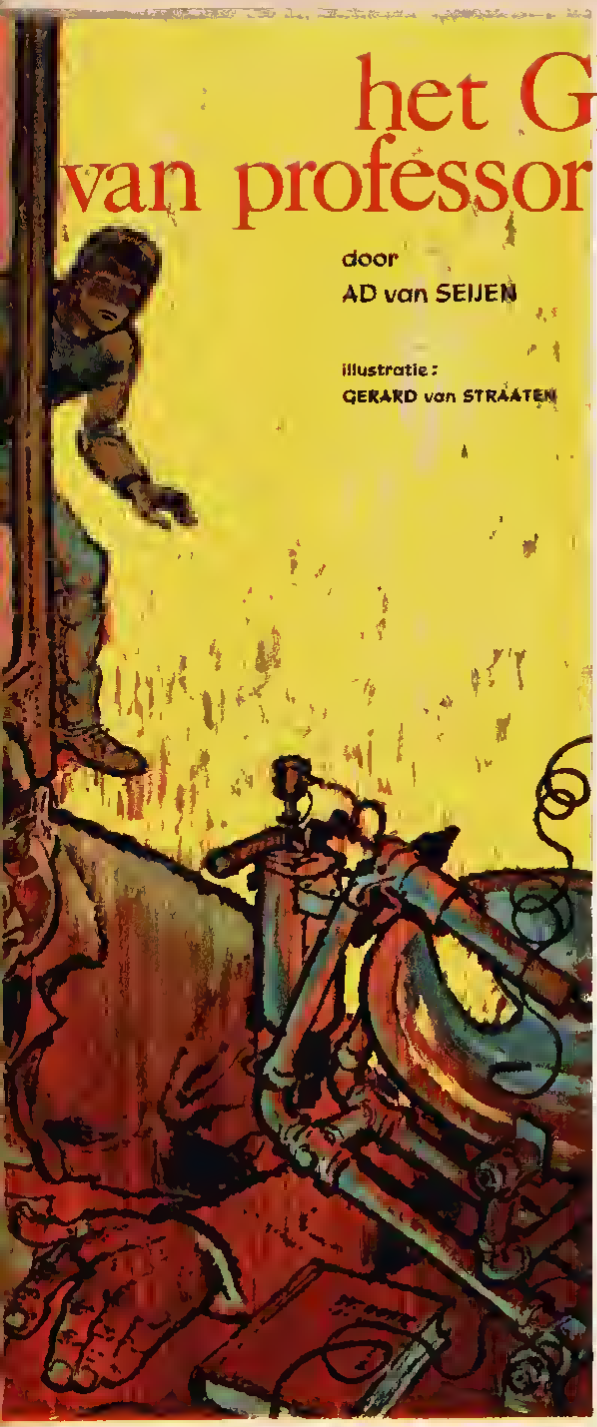

geten dat hij een advertentie in de krant had gezet waarin hij een jongen vroeg [illegible] Ze trokken opnieuw aan de bel.

Een lange slungel die helemaal vooraan stond, gluurde door de brievenbus en maakte vervolgens grijnzend een opmerking die zeker nogal grappig was, want ze lachten allemaal.

Toen kreeg Roel een idee. Hij zette zijn fiets een eindje verder neer en slenterde toen quasi-onverschillig terug. Opeens verdween hij achter de heesters naast het huis, hopend dat niemand het had gezien. Vlug liep hij door, zijn voeten voorzichtig neerzettend in het grint. Intussen nam hij het huis eens op. Het was een groot huis van drie verdiepingen met een royale tuin eromheen. Het stond wat eenzaam, zoals trouwens alle huizen hier. Een paar honderd meter verder was pas het volgende huis. In de verte waren weilanden.

Professor Nippel moest zeker rijk zijn, dat hij zo'n kast van een huis kon bewonen. Bovendien nam hij nog voor eigen rekening z'n proeven, zo ging het even door Roel heen, terwijl hij door de tuin stapte waarin een garage stond.

Toen was hij aan de achterkant van het huis. Een paar serredeuren stonden half open, waarachter hij een man zag zitten. Het was een nogal wonderlijk uitgedoste man, in een witlinnen verfomfaaid zomerpak dat veel te groot was, en met een kalotje op zijn hoofd. Hij had een bolrond, vlezig gezichtje, dat een beetje kinderlijk was. Verder was het maar een klein, bijna nietig mannetje, dat voorovergezeten blijkbaar geconcentreerd op een blad papier zat te turen, waarboven zijn hand met een potlood zweefde.

Roel Winkel wist meteen dat het professor Nippel was. Hij dacht aan de groep jongens aan de voorkant van het huis en klopte zonder aarzelen op de serredeur.

De man daarbinnen keek verstrooid op. „Ja, kom binnen," riep hij.

Roel liet zich dat niet twee keer zeggen. Hij stapte door de open deuren de kamer binnen. Toen zette de man in het verkreukelde linnen pak het brilletje van z'n neus en keek Roel aan op een manier of hij zich iets herinnerde.

„Was je al lang hier?" vroeg hij met een droge, maar niet onvriendelijke stem.

Roel besloot rechtuit te zijn. „Nee," antwoordde hij, „maar ik ben achterom gegaan. Er stonden al een massa jongens voor uw huis te wachten. Dat duurde mij te lang. Ik zou toch geen kans hebben, want ik was laatst."

Er kwam een planter glimlachje op het gelaat van de kleine professor. „Je bent aangenomen," sprak hij tot Roels enorme verrassing. „Je bent iemand die nadenkt," ging hij verder, „die niet braaf blijft staan totdat de deur eindelijk eens opengaat. Al

het GEHEIM van professor NIPPEL

De anderen kunnen nu wel weggaan, ze zijn niet op het idee gekomen achterom te gaan Ze zijn niet ondernemend en ik moet een ondernemende jongen hebben, snap je? Dat ben jij!"

Hij wees naar Roel met het brilletje, zatte hat dan weer op zijn neus, zijn blik gleed weer naar het papier dat voor hem op de tafel lag Roel was erg verbaasd Hij begreep dat professor Nippel met opzet niet had opengedaan. Hij wilde zien of er een jongen was die zo bijdehand was om achterom te gaan Die zou hij dan nemen Had hij even geluk gehad! Al die sufferds stonden nu nog vóór het huis te wachten, terwijl 't al kwart over twee was Af en toe kon hij hun stemmen horen, als ze wat luidruchtigar werden Er werd lawaaiig gebeld, de brievenbus klepte

De professor hoorde het ook „We zullen nu even tegen hen zeggen dat ze weg moeten gaan," bromde hij, overeind rijzend uit zijn stoel. „Ik kan al dat lawaai hier niet hebben Het leidt me te vael af."

Maar op dat ogenblik kwam nog iemand achterom, blijkbaar aven schrander als Roel Er klonken opnieuw voetstappen in bet grint Een dikka jongen in een korte broek en met een vrolijk gezicht dat vol zat met sproeten stapte breed glimlachend door de serredeuren de kamer binnen, zonder zelfs maar te kloppen, zoals Roel had gedaan. Hij was blijkbaar nog een tikje ondernemender dan Roel. Maar toen hij Roel zag, betrok zijn gezicht „Sorry, pech gehad," grinnikte hij sportief „Ik dacht dat ik de eerste was, zie je?" sprak hij niet in het minst verlegen verder. „Ik ben stilletjes achterom gegaan De anderen mochten mij niet zien, maar tja ..." Hij bleef voor Roel staan en hief zijn handen met een koddig gebaar in da lucht

Professor Nippel bad zijn brilletje opnieuw afgezet Peinzand keek hij naar de dikke jongen Toen liep hij met driftige pasjes op bem toe en gaf hem een ferme tik op een schouder „Weet je wat ik doe?" sprak hij „Jij blijft ook hier Ik houd jullie alle twaal Omdat jij óók ondernemend bent Bovendien hebben jullie dan wat gezelschap aan elkaar, went aan mij zullen jullie niet veel hebben. Lieve hemel, ik heb nu al voor 'n maand genoeg gepraat!"

De sproeterige jongen stond kaarsrecht in de houding, pink op de naad van zijn broek (je zag aan alles dat hij aen scht type was), terwijl de professor sprak

„Oké," glunderde hij, „dus toch nog geluk gehad Dat heb ik altijd' Met plezier keek Roel naar hem Hij vond het ook een prachtige oplossing De dikke, zoals hij hem in stilte noemde, leek een kameraad zoals hij zich ar altijd eentje had gewenst Eentje uit duizend Hij zag er reuze leuk uit

De jongen stelde zich voor „Dick Witte," zei hij met een vrolijke buiging Roel noemde ook z'n naam De professor scheen niet te luisteren „Ik zal nu eerst die andere jongens even wegsturen," hoorden ze hem zeggen „Anders komt er zo meteen misschien wéér eentje achterom an drie kan ik niet gebruiken, al is hij nóg zo ondernemend," Dat woord scheen de professor graag te gebruiken Dan moest hij zelf ook wel erg ondernemend zijn

„Kom maar even mee," zei hij „Ze zullen anders misschien danken dat Ik bun aen leugen vertel"

Ze liepen met hem mee door een lange gang en een vestibule Professor Nippel opende da deur Het stemmenlawaai buiten klonk opeens veel luider op

„Jullie kunnan wel weggaan," klonk zijn droge stem „Kijk, ik hab er al twee." Hij wees naar Roel en Dick Witta, die naast hem waren komen staan

Op de stoep ging een verontwaardigd protest op Wal honderd boze gezichten keken hen aen „Dat is geen manier," riep de lange slungel die Roel al eerder had gezien „Wij waren hier eerst Het was toen nog geen twee uur Hoe zijn die twee eigenlijk binnengekomen, hè? Er is nooit opengedaan."

Beschuldigend keek hij naar Roel en Dick Toen keek hij met vooruitgestoken kin naar de professor Die haalde zijn schouders op „Ik ben niemand een verklaring schuldig" bromde hij. „Ik beb er twee, dus "

„Maar het is niet eerlijk," riep de slungel uitdagend en met misschien wel wat gelijk „Het is gemeen!"

Roel Winkel stapte op hem toe Hij beschouwde zieb reeds als in de professor zijn dienst „Heb je niet gehoord wat de professor zegt?" vroeg hij „Wegwezen Allemaal"

Een luid gejoel steeg op „Lelijke opschepper Onderkruipar!" werd geroapen Het dreigde bijna een vechtpartij te worden Dick Witte was vlug naast Roel komen staan Een kiezelsteen suisde door de lucht an kletterde in de vestibule De professor wrong angstig zijn handen in elkaar

„Geen herrie, jongens, geen berrie," mompelde hij Niemand lette op hem. Maar juist op dat moment kwam een politieagent bedaard op z'n fiets de Villalaan inrijden. Hij wierp een blik naar nr 44 en de groep opgewonden jongens die daar door elkaar stonden te schreeuwen De agent zwaaide zijn been door de lucht om af te stappen

„Hé jongens, een smeris, pas op!" riep de slungel terwijl hij nog gauw even gemean naar de professor, geflankeerd door Dick en Roel, keek Ze dropen allemaal af en pakten de een na de ander hun fietsen, die overal verspreid stonden. Een ogenblik later was de straat leeg

Met z'n fiets aan de hend kwam de agent langzaam dichterbij en hij keek nieuwsgierig naar nr 44 Professor Nippel sloot vlug de deur „We bebben al genoeg gezeur gehad," zucbtte hij, meer in zichzelf dan tegen hen „Maar misschien was het mijn eigen schuld die advertentie . het was voor die jongens toch wel wat sneu enfin ."

Hij zag er erg tam uit, zoals hij daar stond. Hij was misschien wel erg geleerd, maar niet iemand om ruwe situaties aan te pakken Dan raakte hij gauw de kluts kwijt. Ze stonden nog in de vestibule.

„Ja," zet hij, „den moeten wij nu eens praten, hè? Jullie zijn nu hier. Eens kijken Wanneer hebben jullie vakantie?"

„Volgende week, professor," zeiden ze allebei „Bijna twee maanden," voegde Dick Witte eraan toe.

De professor knikte verstroold

„Nu," mompelde hij, „als jullie dan op de eerste dag ven de vakantie eens kwamen Ik begin binnenkort aan een nieuwe proef, aen erg gewichtige, die misschien van allesbeberrend belang voor de ruimtevaart zal zijn, maar. mondje dicht asjeblieft, went ik vertel julhe dit in vertrouwen Het moet zoveel mogelijk geheim blijvan wat ik hier doe Begrepen?" Hij legde even een vingar tegen z'n lippen

In stille verbazing staarden ze hem aan Hij nam een nieuwe proef en zij mochten er meteen bij zijn Dat hadden ze werkelijk niet gedacbt.

„We zwijgen als een pot, professor," verzakarde Roel. Dick Witte knikte.

„Mooi," zei de men voor hen met het kalotje op zijn hoofd, „afgesprokan Den moasten jullie nu maar gaan Ik moet nog veel doen."

Hij trok de deur voor hen open.

„Dag professor Nippel," riapen ze allebei Maar er klonk geen groet tarug De deur was al weer gesloten De jongens pakten hun fietsen en keken elkaar aan „Nou?" zei Dick, „Is dat even boffen! Wat zeg je ervan?"

„Geweldig," zei Roel uit de grond ven zijn hart „Ik denk dat het vast aen prachtige vakantie daar zal wordan." En met zijn hoofd gaf hij een knikje naar het huis waarvan ze nu wegfietsten.

„Zeg Dick," sprak hij verder, z'n nieuwe vriend vlot bij de naam noemend, „we zien elkaar voor bet zover is, toch nog wel weer?"

„Tuurlijk," heloofde die prompt Hij gaf zijn adres Roel daarna ook Ze fietsten nog een eind met elkaar op, zonder haast te hebben Roel hoorde dat da ander ook veel belangstelling voor ruimtevaart had Hij zat op de hhs Al voortfietsend hoorden ze een heleboal van elkaar Toen ze afschaid namen, was het alsof ze elkaar al jaren hadden gekend

Wat zauden Roel en Dick voor professor Nippel te doen krygen? Wat is de prof van plan? Dat horen we de komende weken!

ditjes en datjes van Donald Duck

HEB JE DIE AL?

Op een serie van 10 postzegels die in augustus 1964 door het republiekje San Marino werd uitgegeven, staan diverse stoomlocomotieven uit de vorige eeuw

afgebeeld. Soms zijn het zelfs hele treintjes met open passagierswagons en „een ruiter te paard", die voor het „ijzeren paard" uit rijdt. De „Puffing Billy" uit het jaar 1813 en de Rocket van 1829 zijn ook bijzonder interessant. Je ziet hier een zegel met een loc uit 1885 atop een typisch Amerikaans model uit die tijd met één enorm grote lantaarn voorop en een baanschuiver voor de wielen om het op de baan lopende vee opzij te duwen.
Om het uiteinde van de pijp een grote vonkenvanger.
Zo'n locomotief zie je tegenwoordig alleen nog rijden in een Western, een cowboyfilm waarin de klok 100 jaar wordt terug gezet.

Als er in de binnenkant van je schoen of pantoffeltje ergens een ruwe plek ontstaat waar je kousen veel te vlug van slijten, plak je er heel eenvoudig een paar strookjes doorzichtig plakband overheen.
Schoen of pantoffel is weer spiegelglad van binnen, de kousen slijten niet meer zo gauw en dat alles door zo'n klein stukje plakband. (Laat de schoenmaker het maar niet horen!)

*

Een Russische journalist die voor zijn krant de oudste inwoonster van Armenië, de 120-jarige mevrouw Marta Ascandaryan moest interviewen, werd door de oude dame hartelijk ontvangen. Het interview verliep toch niet zo gemakkelijk als de

MOEDER EN „ZOONTJE"

journalist gedacht had omdat de jarige erg doof bleek te zijn.
„Wacht, wacht, lieve meneer," zei het oude dametje bereidwillig, ik zal wel even mijn jongste zoontje halen, dan gaat het allemaal heel gemakkelijk. Ik ben dadelijk terug..... "
Mevrouw zal haar achterklein zoontje bedoelen, dacht de journalist en hij wachtte af.
Even later kwamen ze beide hand in hand de kamer binnen: mevrouw Ascandaryan met haar jongste zoontje: een grijsaard van..... 73 jaar!

Voor kleine koks en keukenprinsessen

PRUIMENYOGGIE

Voor dit toetje heb je nodig: ½ pond gedroogde pruimen, 70 gram suiker, sago, ½ liter yoghurt en 2 beschuiten. Was de pruimen en laat ze in een pan met wat water en de suiker langzaam op een klein vuur opwellen.
Neem ze uit de pan en bind het pruimenat met sago.
Dan breek je de beschuiten en je legt de stukken in lage wijde glazen.
Leg hierop een deel van de pruimen en vul de glazen voor driekwart verder met yoghurt. Verdeel de dikke pruimesaus over de yoghurt en leg ter versiering een hele pruim mid denop.

Uit de raadselkist

1. Amsterdam begint met een A en eindigt met een E. Hoe is dat mogelijk?
2. Een kind kwam uit school thuis en riep:
   „Da-ag mam!"
   „Dag, kind," was het antwoord, „ik ben wel jouw moeder, maar jij bent mijn zoon niet!"
   Hoe kan dat?
3. Hoe kan men tien jaar lang met hetzelfde potlood schrijven?
4. Het is een lange draad en toch heeft het dikwijls de vorm van een kogel.
   Wat zou dat zijn?

OPLOSSING
(UIT DE RAADSELKIST)
1. Amsterdam begint met een *A* en *Eindigt* met een *E*. 2. Het kind was haar *dochter*. 3. De woorden *TIEN JAAR LANG*. 4. Een ronde kluwen wol.

TOM POES en de TIK van JOOST

...DOE HET DAN NU NOG EENS EEN KEER!
U B-B-BETOETEREN? D-DAT DURF IK NIET, HOOGHEID! DAT ZOU HEEL ONGEPAST ZIJN!
IK BEPAAL HIER WAT PAST EN NIET PAST! DUS DOE WAT IK BEVEEL...
BETOETER MIJ.
VOORUIT DAN MAAR, MET UW WELNEMEN..
HARDER!
LUIDER!
TOETER MIJ IN HET GELAAT!
PEP
HÖNK
BEDRIEGER!! ER GEBEURT NIETS!!
???
W-WAT MOET ER DAN GEBEUREN, MET UW WELNEMEN???

IK WIL WEER ZO VROLIJK WORDEN ALS DE EERSTE KEER. TOEN MAAKTE IK GRAPJES EN TROK AAN BAARDEN!
IK WIL WEER ZO ONGEREMD PLEZIER HEBBEN. VOORUIT DUS, BETOETER MIJ.
NU BEGRIJP IK HET! HIJ VOND HET LEUK OM GETIKT TE ZIJN!
DAT HELPT NIET, HOOGHEID. DIE..EH..TIK KRIJGT U NIET DOOR TOETEREN. DIE GAAT PAS OP U OVER ALS JOOST EERST ZELF GE..EH..GETIKT IS!
WELAAN DAN. KRIJG EEN TIK EN DRAAG HEM AAN MIJ OVER.
KOM! KOM! LAAT MIJ NIET WACHTEN!
NEE, HOOGHEID, ZO GAAT HET ECHT NIET. JOOST KRIJGT ALLEEN EEN TIK ALS HIJ OVERSPANNEN IS.
WERKELIJK? DAN ZULLEN WE HEM EVEN OVERSPANNEN MAKEN.

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct. per week 25 ct. **Ned. Antillen en Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396184. P.C.R. 86491. Prijs 6 fr. **Overig buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
1965 Walt Disney Productions

Mieke en Wouter
HADDEN WE MAAR ZIN IN VERSTOP-PER-TJE
OF DIEFJE MET VER-LOS.
MAAR NEE HOOR, WIJ VERVELEN ONS!
EN NIET EÉN MILKY WAY!
JULLIE MOESTEN JE SCHAMEN! TOEN WIJ JONG WAREN, MAAK-TEN WE MUZIEK EN ZONGEN IN EEN KOOR!
MAAR DIE JEUGD VAN TEGENWOORDIG!
ZEG! DAT BRENGT ME OP EEN IDEE! LUISTER!
PSSST TOETERS PSST ORKEST PSSST GELD OPHALEN PSSST MILKY WAY!
EEN POOSJE LATER
HOMP HOMP HOMP
TETÈRETÈÈ BOEMBOM
PING
KRUIDENIER
DIT IS ON-DRAGELIJK !!!
ER IS MAAR ÉÉN MANIER OM ZE HET ZWIJ-GEN OP TE LEGGEN!
DAAR HEB IK GRAAG WAT VOOR OVER!
ALSJEBLIEFT, MILKY WAY,. DOZEN VOL!
WEES ER OOKAL ZUINIG MEE!
O BENT TE GOED!
IK WIST NIET, DAT ONZE OUDERS ZO MUZIKAAL WA-REN!
VOOR-TAAN IK PER WEEK EEN CON-CERT!
EINDE-LIJK RUST !
MMMM!! MILKY WAY WERKT IN-SPIREREND!
Milky Way
MILKY WAY IS FIJN VOOR DE LEKKERBEK EN LATER AAN TAFEL HEB JE TÒCH NOG TREK!